

ბავშვებსა და
ბუნსწარის
ჩვენა

საბავშვო მოთხრობები ჩვენა-6

ჩვენა

ბავშვებსა და ბუნსწარის

წვენი

სწავლა და სპორტი

საზაფხულო არდადეგები დაიწყო. სელიმს და მეკმედს სკოლაში კარგი ნიშნები ჰყავდათ. ასე რომ უკვე თავისუფლად შეიძლოთ მთელი დღე ველოსიკადით ესეირნათ. ორივეს ახალი ველოსიკადაები ჰქონდათ. დიდიდანვე მოახტნენ ველოსიკადაებს და უბნის ბოლომდე არც შეჩერებულან. მართალია ნიაჰი ამხნევებდა მათ, მაგრამ მაინც დაიღალნენ. უბნის ბოლოში უკვე სარჩილი ტერიტორია იწყებოდა. აქ ძველი მარმარილოს შედრევენი იღბა. სელიმმა სივ წყალში პირი დაიბანა, მერე კეშევებით წყალი დალია. მეკმედი მოწყენილი იყო. ის ონკანის გვერდით იჯდა და არაფერს ამბობდა.

- რა მოხდა მეჭმედ, ჭკითხა სელიმმა და გვერდით მიუჯდა.

- არაფერი. არ მინდა ლაპარაკი.

- მიდი, მითხარი. რატომ გაქვს ასეთი სახე?

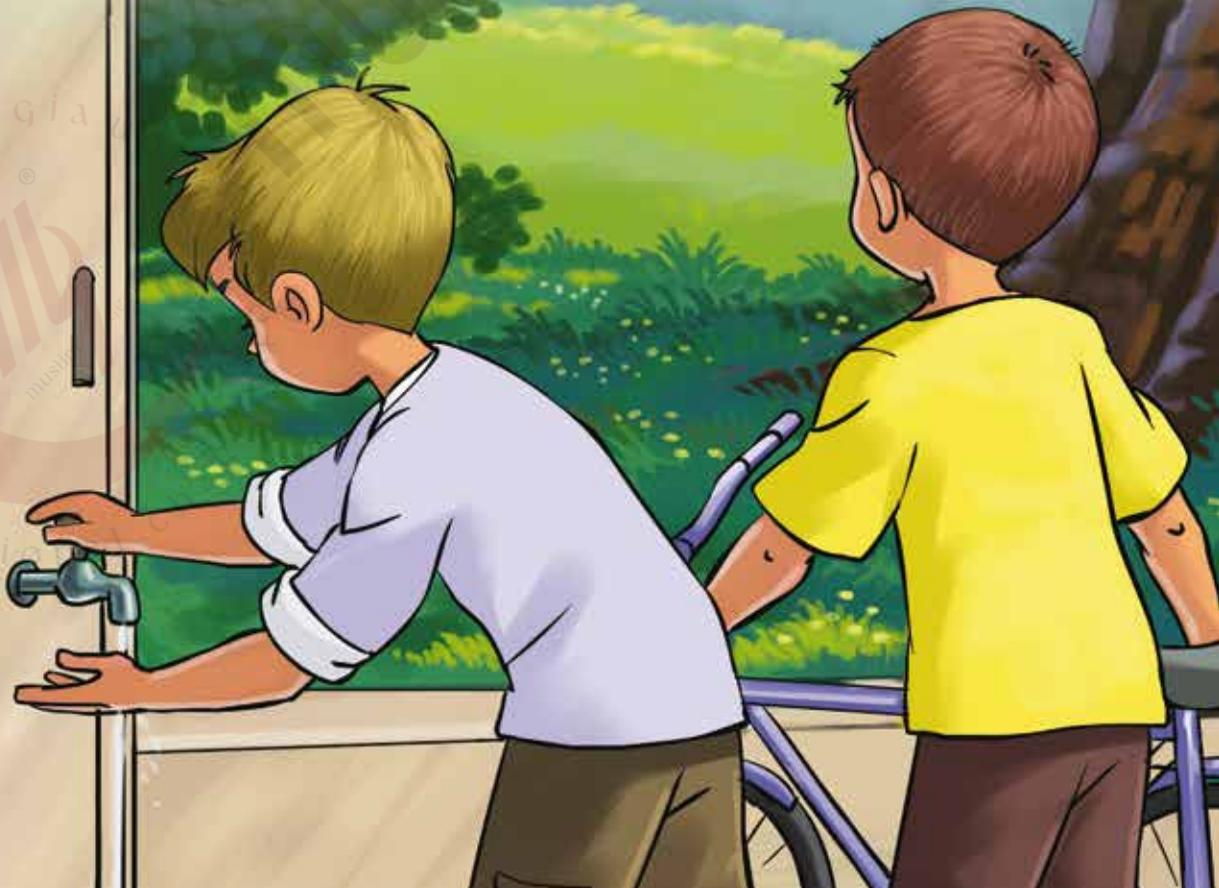
- არღაღებოჯა ერთად ხომ უნდა წავსულიყავით?

- მერე?

- ჩვენ არ მოვდივართ.

- კი, მაგრამ რატომ?

სელიმი მიხვდა მეჭმედის მოწყენის მიზეზს და გააგარტლა კიდეც. თვითონაც მოიწყინა. მასაც ძალიან უდლოდა არღაღებოჯა ერთად წასულიყვნენ.

- მამაჩემი სხვა სამსახურში გადადის, ამიტომ შვებულებას ვერ იღებს.

- ოჰ, რატა ახლა იცვლის სამუშაოს?

- არ ვიცი. მხრები აიჩეჩა მეჭმედა.

მეგობრებს ერთმანეთი ძალიან უყვარდათ. ძალიან უნდოდათ ერთად წასულიყვნენ. თუმცა მეჭმედა იცოდა, რომ რახან მისმა მშობლებმა ამგვარი გადაწყვეტილება მიიღეს, სწორი და მართალიც ასე იყო. დედის წინაშე ყოველთვის თავაზიანი იყო. მშობლებისთვის რომ არ ეწყენინებინა არც კი შეიძინა, რომ დაღონებული იყო.

მეჭმედა ისიც იცოდა, რომ მშ ბლების მიმართ გამორჩენილი თავმდაბლობა და კატვივისება ღმერთის წინაშეც კარგი საქციელი იყო.

- ეზ საქმე გადაწყვეტილია? იქნებ გადაიფიქრონ, რას იტყვი, მევედ?

- მეც ბევრი ვეხვეწე დედას, მაგრამ შეუძლებელია ამბობს. ღმერთმა ასე იწავა და ე.ი. ასე ჯობიაო.

დედამ ისიც მითხრა, ზოგჯერ ისეთი რამ ხდება, რომელის არ მოგვწონს, მაგრამ უნდა შევებუოთო. მომავალში შეიძლება უფრო კარბ აღბილას წავიღეთო.

სელიმმა კარბად ვერ ბაიბო.

- ანუ რა ბამოდის, ბედისწერაა ეს? ასე უნდა ყოფილიყო?

- არ ვიცი სელიმ. შეიძლება ასეა.

დედასტან საუბარი ბაახსენდა. დედა ძალიან დარწმუნებული ელანარაკებოდა. ამიტომ სდილობდა ამ მდგომარეობას შეგუებოდა.

- კი მაგრამ, წაუსვლელობის გადაწყვეტილება ხომ მამაშენმა მიიღო. ყველანი ერთად რომ წავსულიყავით რა კარბი იქნებოდა. ველონიკელებსაც წავიყვანდით თან. ამდენი ტყულად ვიოცნებეთ?

- სო. რომ გვსოდნოდა ვერ წავალთო არს ვიოცნებებლით. აღამინაბა რომ წინასწარი იცოდეს რას არ მოხდება, აღარს იწერვიულაბს. თქვა მეჭმეღმა.

- ჩემი აზრით წინასწარ რაიმის ცოდნა მთლად კარგი არს არის. მაბალითად შენ ქეზის სიბაღლი ბოლო მომენტში აიღა. ასე არ არის? სელიმ სურდა მოწყენილი მებოზარი ბაემხიარულაბინა.

სელიმმა ბულიანად ბაულიმა მებოზარს.

- თანაც დააკვირდი, მე მწვანე ველოსიკაღლი შევარჩიო, შენ კი შავი. ეს ველოსიკაღლები ჩვენ შევარჩიოთ, თუ ასეთი ველოსიკაღლების შერჩევა ბედისწარით იყო განსაზღვრული?

- რა თქმა უნდა ჩვენ შევარჩიეთ. თუმცა, ჩემი აზრით ჩვენს ბედისწერაში ველოსიკვლევის ყიდვა დანერგული იყო.

- - დავიბენი სელიბ. მოდი მაგას ვკითხოთ. დღეს აღრიანად უნდა მოსულიყო.

- კარგი. ვკითხოთ.

ბიჭები ისევ ველოსიკვლევაზე შეხედნენ, უბანში ერთი-ორი წრა ჩამოინაირნეს და ბოლოს მეჭმედის მაგასთან მივიდნენ.

მეკვდილს დედა ბაღში იყო. ის მზრუნველობით ყვავილებს რწყავდა.

- დედა, მამა მოვიდა?
- მოდით გავხეებო, მამა უკანა ბაღშია. გარაჟის კარებს ღებავს.

მეკვდილი და სელიმი მაშინვე გაიქცნენ.

- გამარჯობა ჯემილ ბიძია, მიესალმა სელიმი.
- გაბიმარჯოს სელიმ.
- მამა, შეიძლება შეღებვანი დაგეხმაროთ? ჰკითხა მეკვდილა.

მეკვდის მამა ცოტა დაფიქრდა.

- კარგი. თუმცა ტანსაცმელი არ განსვაროთ. ფრთხილად და ლამაზად უნდა გააკეთოთ ეს ყველაფერი, გასაგებია?

ბიჭები აღვილად დათანხმდნენ.

- კარგი. ებრაე მოვიქცევით.

მეკვდის მამამ ბარაჟიდან ორი კატარა ფურცა გამოიტანა. შემდეგ საღებავიანი ყუთიდან საღებავი სხვა ყუთში გადაანანილა და ბიჭებს უთხრა:

- ჯერ ნახეთ როგორ ვაკეთებ და მერე შეგიძლიათ თქვენს სცადოთ.

ბიჭები სოტა ხანი უყურებდნენ. შედეგ აიღეს ფურჩები და მათაც დაიწყეს ლევა. ეს საქმე ორივეს ძალიან მოეწონა. სოტა ხანში კი მეჰმედს თავისი შეკითხვა გაახსენდა, რის გამოც მამასთან მოვიდნენ.

- მამა, რატაც უნდა გთხოვოთ. შეკითხვა გვაქვს. ბედისწერის და შემთხვევის შესახებ შეგიძლიათ გვსაუბროთ?

მეჰმედის მამას სოტა გაუკვირდა, მაგრამ თანაც გაუხარდა.

- ეს ძალიან მნიშვნელოვანი თემაა გავშვებო. უპირველესად უნდა იცოდეთ, რომ ბედისწერა ნიშნავს ღმერთის მიერ ყველაფრის წინასწარ სოდნას, რაც მოხდა და რაც უნდა მოხდეს. რაც შეეხება შემთხვევას, ეს კონკრეტული მოვლენის განხორციელებაა, რომლის კონკრეტულ დროს უნდა მომხდარიყო. ბედისწერისა და შემთხვევის რწმენა რწმენის პირობებიდან ერთ-ერთია.

- ბავშვებო, საყვარელს შემოქმედს უსაზღვრო სოდნა ბაჲრნია. მან ყველაფერი იცის. მან იცის რა, როდის მოხდება და ეს ყველაფერი წინასწარ დადასტურებული აქვს. სწორედ ეს არის ბედისწერა.

თუმცა ისე არ იფიქროთ, თითქოს ალაშიანი ბედისწერის წინაშე რობოტია და მეტი არაფერი. ღმერთმა ალაშიანს საკუთარი ნების განხორციელების შესაძლებლობა უწყალობა.

ალაშიანი, მასზე მინიჭებული ნების ფარგლებში რაიმეს ისურვებს და ღმერთი აღნიშნულ მოვლენას მისთვის ბაჲრნს.

მოდით დაფიქრდით ბავშვებო, მზისა და მთვარის დაბნელების წინასწარ სოდნა და გამოანბარება შესაძლებელია. ასეთი მოვლენების შესახებ კალენდრებში წინასწარ ზუსტი დრო არის მითითებული. როცა დრო მოვა მზე, ან მთვარე ზუსტად იმ დროს დაბნელდება. ახლა მითხარით, მზე, რატომ დაბნელდა, კალენდარში ასე რომ ეწერა იმიტომ?

- არა ჯეშით ბიძია. მზე რომ უნდა დახველებულიყო იმიტომ ჩანდა კალენდარში ასე.

- ყოჩაღ სელიბ. ზუსტად ებრია. ადამიანი რასაც აკეთებს, იმიტომ კი არ აკეთებს, რომ ასე წერია ბედისწერის წიგნში. ბედისწერის წიგნში ის წერია, რასაც ადამიანი გააკეთებს. ღმერთმა იცოდა რას გააკეთებდა ადამიანი და ბედისწერის წიგნში დაწერა.

ადამიანის ყველა ქმედება წინასწარაა დაწერილი. თუმცა ეს ადამიანის ნებასურვილის გამოვლინებას ხელს არ უშლის. ადამიანს რომ თავისუფალი ნება გააჩნია, ეს სულაც არ გამოერიცხავს, რომ ღმერთმა ეს ყველაფერი იცოდა. დიად ღმერთს აქვს უნარი იცოდეს წარსული და მომავალი.

ამასობაში მათთან მეჯვადის დადა მოვიდა, რომელსაც ლიმონათები მოჰქონდა.

- ჩემო პატარა მუშებო, ჩემივე ხელით მომზადებული ლიმონათი მოგიტანეთ. მოდით, სოტა დაისვენეთ და დალიეთ.

მეჯვადი და სელიმი ჯერ სულაც არ იყვნენ დადლილები, მაგრამ ლიმონათები ძალიან მიეზიდვებოდად გამოიყურებოდა.

- მადლოვა ჰატიჯე დეიდა. უთხრა სელიმმა და ერთი ყლუპი დალია. ლიმონათი ტკბილის იყო და მუშავეს. ამიტომ ძალიან გემრიელი იყო. ყველანი ერთად ხალხი მდგარ სკამებზე ჩამოსხდნენ.

ზაფხულის სიხვე ახლად შეღებულ ქარებს სწრაფად აშრობდა. მეორეს მხრივ კი სანტიმეტრო საუბარი ბრძელდებოდა.

- კი მაგრამ მამა, ღმერთს ხომ ბოროტება არ უყვარს, რატომ აძლევს ადამიანებს უფლებას, რომ ბოროტება ჩაიდინონ? იკითხა მეჰმედი.

- ხომ ბითხარი შვილო, ადამიანს საკუთარი ნების გამოვლინება შეუძლია. მოდით ასე ვიფიქროთ. ცეცხლი საჭმლის მომზადებისა და გათბობისთვის კარგი რამაა. თუმცა სახლს თუ დავწვავთ ცუდი იქნება. მოდით ვთქვათ, ღმერთმა რომ ცეცხლი გააჩინა, ეს ცუდია?

- გავიბე მამა!

- ადამიანი ან სიკეთის გზას ირჩევს, ან ზორობებისას და შესაბამის შედეგს აღწევს. შედეგს ღმერთის დახმარებით აღწევს, მაგრამ მონადინება ადამიანს ეკუთვნის.

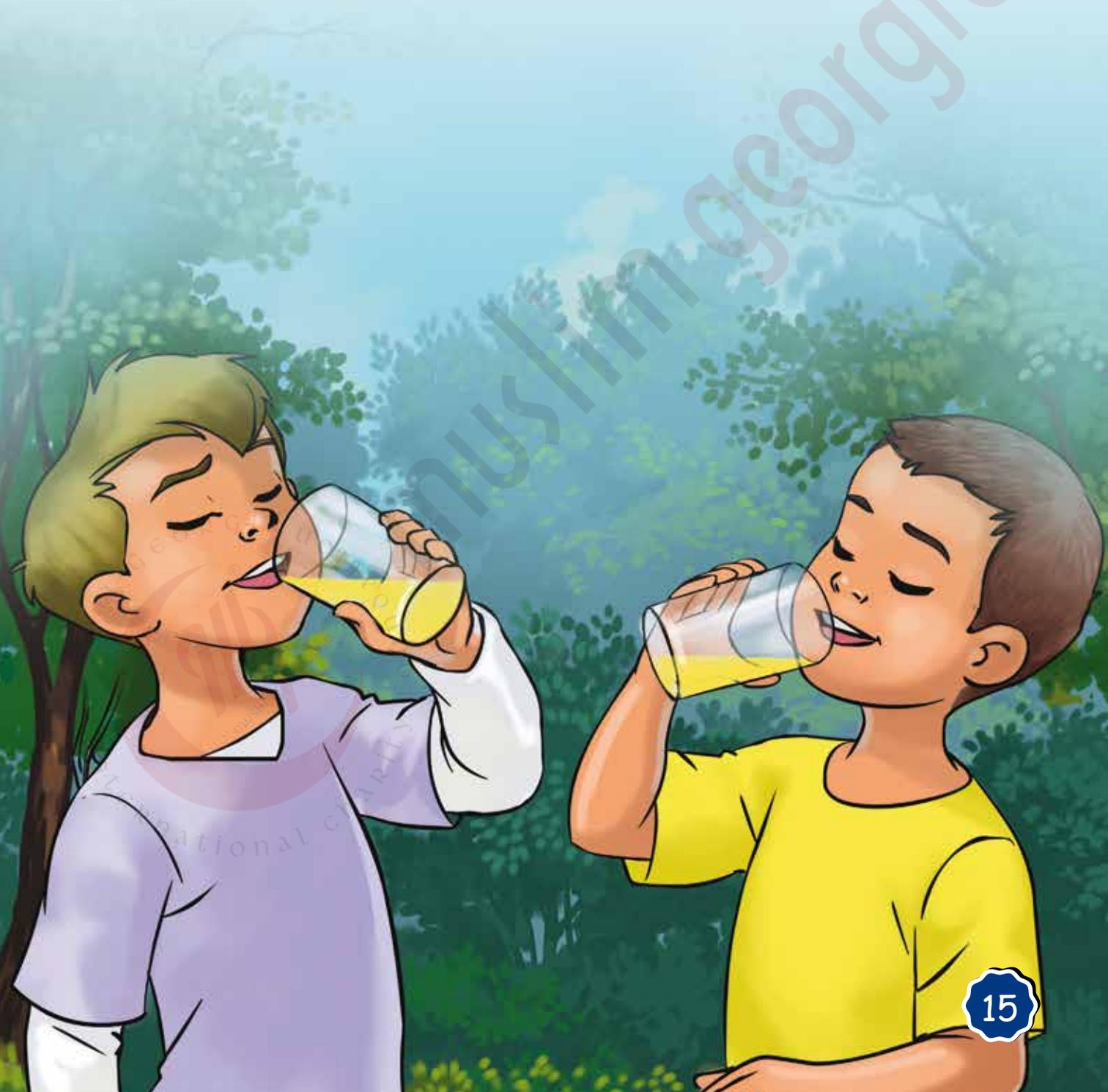
გარდა ამისა, ბავშვებო, ღმერთმა ადამიანებს უთვალავი წყალობა არგუნა. ამ ყველაფრისთვის მადლიერება რომელი ღვთისმსახურებით უნდა გადავიხადოთ?

მიმოიხედეთ გარშემო, ამდენი წყალობის დამსახურებისათვის რას ვაკეთებთ? უფრო მეტიც, ღვთიური წყალობა ამ ქვეყანაზე არ მთავრდება. ჩვენ, ამ შეზღუდული ნებასურვილის უნარით შეგვიძლია სამოთხეში ღირსად ჩავვთვალდეთ ღმერთმა.

ამასობაში მეჭედმა და სელიმმა ლიმონათი დალიეს.
ბედისწერის საკითხში კითხვის ნიშნები უკვე აღარ
ჰქონდათ.

მეგობრებმა არდაღებებზე დაუსვლელობის გამო
გამოწვეული დარღიხ კი დაივიწყეს. მათ იცოდნენ, რომ
სამყაროს შემოქმედი უამრავ სხვა სიკეთეს მინიჭებდა.

- აბა ბავშვებო, გავაბრძოლოთ მუშაობა. ვნახოთ ვინ უფრო კარგად შედეგებს.

მეჭმედი და სელინი სწრაფად ნამოდგნენ და საქმი გააბრძოლეს.

